

עמ"ת 34518/04/16 - חוסאם פלאח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 34518-04-16 פלאח(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יונתן אברהם
העורר	חוסאם פלאח (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי ערר נגד החלטת בית המשפט השלום בנצרת (כב' השופטת אינעאם דחלה - שרקאוי) בתיק מ"ת 54708-02-16, במסגרתו הורתה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע והליכים קודמים:

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות גניבה, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב, הונאה בכרטיס אשראי, התחזות לאחר כדי להונות, קבלת דבר במרמה וניסיון לקבלת דבר במרמה.

יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה לביהמ"ש קמא בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים. בתחילת הדיון הורה בית המשפט על קבלת תסקיר ובמשך פעמיים נוספות הורה על קבלת תסקירים משלימים. עקב כך נדחו הדיונים מפעם לפעם.

בדיון שהתקיים ביום 25/2/16, הסכימה ב"כ העורר לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר של מסוכנות ובית המשפט צריך היה להחליט האם ניתן לשחרר את המשיב לחלופת מעצר ולצורך זה נתבקשו התסקירים.

שרות המבחן, המליץ בסופו של יום, על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר ואכן ביום 3/4/16, החליט בית המשפט קמא לשחרר אותו לחלופה הנ"ל.

בו ביום הוגש ערר לבית המשפט המחוזי ובית המשפט המחוזי הורה על ביטול החלטת בית המשפט קמא והחזרת הדיון לבית משפט קמא מ-4 טעמים והם:

א. כתב האישום תוקן וצורף אישום שלישי ובית המשפט קמא לא בחן אם יש בידי העוררת ראיות לכאורה להוכחת האישום השלישי.

ב. תסקירי שרות המבחן התייחסו לכתב האישום המקורי ולא התייחסו לכתב האישום המתוקן.

ג. אף החלטת בית המשפט קמא מיום 3/4/16, התייחסה לכתב האישום המקורי ולא למתוקן.

ד. ב"כ הצדדים לא הביאו לידיעתו של בית המשפט קמא בדיון ביום 3/4/16 כי כנגד המשיב הוגש כתב אישום נפרד בבית משפט השלום בנצרת, המייחס לו עבירות הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה, בנסיבות מחמירות.

על כן הורה בית המשפט המחוזי (במסגרת עמ"ת 3095-04-16) בהחלטתו מיום 5/4/16 על ביטול החלטת בית המשפט קמא **"ועל השבת הדיון בבית המשפט קמא, על מנת שישמע את טיעוני ב"כ הצדדים בעניינים שפורטו לעיל, ויתן החלטה חדשה לפי מיטב שיקול דעתו וחוכמתו"**.

כן הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד החלטה אחרת.

הדיון התחדש בבית המשפט קמא, נשמעו טענות הצדדים, מבלי שבית המשפט קמא קיבל תסקיר נוסף, ובהחלטתו מיום 17/4/16 החליט כאמור בית המשפט קמא כי אין מנוס ממעצר המשיב עד תום ההליכים וכך הורה.

במסגרת החלטתו זו התייחס בית משפט קמא לראיות לכאורה לגבי האישום שנוסף לכתב האישום המתוקן וקבע כי קיימת תשתית ראית בעלת עוצמה מספקת, גם לגבי האישום השלישי. כן התייחס לטענת ב"כ העורר לפיה לא מתקיימת שרשרת הסם, כפי שנדרש בפסיקה. בעניין זה קבע בית המשפט קמא כי בדוחות הפעולה והמזכרים שבתיק ניתן ללמוד על הדרך בה טופלה השקית של הסם, עד להגעתה לבדיקה במעבדה.

באשר לחלופת מעצר, שקל בית המשפט קמא עניין זה מחדש, גם נוכח העבירה שנוספה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ועבירות תעבורה נוספות וקבע כי לפי הזרם המרכזי בפסיקה לא ניתן להפיג מסוכנות של מי שמחזיקים סמים, למעט במקרים חריגים, אלא במעצר מאחורי סורג ובריח. בית משפט קמא קבע שהעורר, שהינו בעל עבר מכביד, לא הציג בפניו נסיבות לקולא, אלא ההיפך מכך.

בית המשפט קמא התייחס לטענת ב"כ העורר שלפיה שירות המבחן שהמליץ על השחרור היה מודע לאישום הנוסף הקשור לסמים וקבע, כי לא ניתן ללמוד זאת מן התסקירים, היינו, כי שירות המבחן אכן היה מודע לכך. כן ציין בית המשפט קמא כי הובא לידיעתו שכנגד המשיב הוגש כתב אישום נפרד נוסף, בשל עבירות הונאה "דבר שבוודאי אין בו להקל על נסיבותיו של המשיב".

מכאן הערר שבפניי.

טענות העורר:

ב"כ העורר סקרה בכתב הערר את ההליכים הקודמים שהתקיימו, תוך שהיא טוענת כי בפרוטוקולי הדיון הוזכר כי כתב האישום תוקן. לטענתה, הדבר מלמד כי שרות המבחן, בהמליצו על השחרור לחלופה, נתן דעתו לעניין זה גם כן, בניגוד לקביעת בית המשפט קמא.

כן טענה כי בית המשפט קמא מודע היה לאישום הסמים שהתווסף לתיק, שכן הדבר שב ועלה בטיעוני הצדדים בפרוטוקולים.

לטענת העורר, שעה שבית המשפט יודע על האישום הנוסף, וכך גם שרות המבחן, לא ברור מדוע לא קיבל בסופו של יום את ההמלצה לשחרור.

עוד טען העורר, כי עובר למעצרו הוא החל באופן עצמאי בהליך שיקום, כמפורט בתסקירי שרות המבחן והיה על בית המשפט לבחון אפשרות שחרורו לחלופת מעצר מוסדית לגמילה, נוכח עניין זה.

עוד טענה ב"כ העורר כי אם אכן באמת סבר בית המשפט קמא ששרות המבחן לא היה מודע לאישום הנוסף השלישי, היה עליו לברר סוגיה זו מול שרות המבחן ולקבל תסקיר משלים.

כן טענה כי בנוגע לכתב האישום הנוסף, הנפרד שהוגש, לא ערך בית המשפט קמא בירור נרחב, אלא התייחס אליו בקצרה בלבד. לטעמה, בית המשפט קמא הביא עניין זה לחובת העותר, מבלי שבירר את התשתית הראייתית באותו תיק, כנדרש.

אשר לראיות לכאורה באישום הנוסף, טענה כי מתקיים חסר בחומר החקירה. לטענתה לא מתקיימת שרשרת הסם הנדרשת ובית המשפט קמא טעה כשקבע שהיא מתקיימת.

תשובת המשיבה:

ב"כ המשיבה סמך ידיו על החלטת בית המשפט קמא.

אשר לשאלה הנוגעת לידיעת שרות המבחן על האישום הנוסף, טען כי ניתנו בתיק 3 תסקירים, וגם אם היה שרות המבחן ממליץ, כך או אחרת, בסופו של דבר מדובר בהמלצה בלבד, שבית המשפט אינו מחויב לה ממילא, בשעה שבית המשפט עצמו התייחס לעניין האישום הנוסף ובחן אותו, אין מקום להתערב בהחלטתו. לעניין שיקולי בית המשפט קמא פירט ב"כ העורר את חומרת האישום כנגד הנאשם, וכן הפנה לעברו הפלילי, שאינו מועט.

לעניין הטענות לגבי שרשרת הסם, פירט בפניי ב"כ המשיבה את המסמכים השונים המצויים בתיק מהם עולה לטענתו כי קיימת תרשומת, הן לגבי תפיסת הסם, הן לגבי הנחתו בשקית שנמסרה לשוטרת, הן לגבי הנחת השקית על ידי אותה שוטרת בארון המוצגים. בהמשך טען כי קיים מזכר המלמד כי שוטר הוציא את השקית ושלח אותה בדואר למעבדת הסמים. הוא הפנה למזכר נוסף שנערך לטענתו על ידי שוטר שהעביר את המשלוח למטה הארצי. כן הפנה לתעודת

עובד ציבור מהמטה הארצי, המפרטת שהשקית התקבלה, כאשר בכל המסמכים הנ"ל מדובר באותה שקית בעלת אותו מספר מוצג.

תגובת ב"כ העורר לתשובת המשיבה לעניין שרשרת הסם:

ב"כ העורר טענה כי בעוד השוטר שתפס את הסם כתב במזכרו שהוא העביר אותו לשוטרת בשם סטלה, במזכר שערכה סטלה היא כתבה שהיא קיבלה אותו מ"בלשים". כמו כן, הפנתה למזכר שערך השוטר גולדברג, שכתב במזכרו מיום 17/2/16, כי הוציא את השקית מהארון ושלח אותה למעבדה, שעה שקיים מזכר נוסף שנערך ביום 28/2/16 של שוטר אחר, הכותב כי הוא לקח את המעטפה והביא אותה למעבדת הסמים במטה הארצי.

לטענתה, יש בכך כדי להשמיט את סדר הפעולות, כמו כן טענה כי שרשרת הסם לא פורטה בטופס, אלא במזכרים.

מדובר לטענתה בפגם מהותי שיש לו גם השלכה בשלב דן על השאלה האם לשחרר את העורר לחלופה.

דין והכרעה:

אדון ראשית בטענה הנוגעת בשרשרת הסם.

לפי דוח פעולה מיום 16/2/16 של השוטר נואטחה הוא תפס חומר חשוד כסם מסוכן מסוג הירואין באותו יום בתוך שקית ניילון וסימן אותו כפריט מספר 1 ולאחר מכן הכניס אותו למעטפה שמספרה T0107079 (להלן: "המעטפה").

לפי מזכר מאותו יום שערכה השוטרת סטלה גולידנר, היא קיבלה "מבלשים" את המוצג הנ"ל.

אזכיר כי בעניין זה טענה ב"כ העורר כי לא ברור מתוך המזכר שקיבלה אותו מהשוטר נואטחה.

לפי מזכר מיום 17/2/16, שערך השוטר גולדנברג אריה, הוא הוציא את המעטפה הנ"ל **באותו יום**, רשם אותה כמוצג ושלח אותה לבדיקה למעבדת סמים מטא"ר, **בדואר המשטרה**.

אלא, שהמזכר הבא בשרשרת הסם הינו מיום "28/2/13" (כך במקור) ובו נאמר:

"... בתאריך 22/2/16 - בהיותי רץ מחוזי למטה הארצי ירושלים. העברתי למעבדה האנלטיט שקית מטניר אטומה, שמספרה - T0107079".

בעניין זה טענה ב"כ העורר כי לא ברור כלל שהמעטפה אכן עברה מגולדנברג אל משה כהן, שכן גולדנברג טען ששלח אותה בדואר ומדבריו של משה כהן עולה, שהוא לקח אותה למעבדה הארצית בעצמו ולא בדואר.

המסמך הבא הינו אישור קבלת מוצגים של מטא"ר המאשר, כי המעטפה הנ"ל אכן הגיע למטא"ר.

לצורך דיון בטענה זו, יש לזכור כי מצויים אנו בשלב המעצר, כאשר בית המשפט בוחן קיומן של ראיות לכאורה. על כן, אין מחויבת התביעה, בשלב זה, להוכיח את שרשרת הסם מעל לכל ספק סביר.

הגם, שראוי היה שיפורט במזכר השוטרת סטלה בצורה מדויקת ממי קיבלה את המעטפה הנ"ל ולא תסתפק בציון שמות כלליים כגון "בלשים", אינני מוצא, כי נתקיים חסר כה מהותי שלא ניתן לבררו באמצעות חקירתה במשפט.

אשר על כן, לא מצאתי לייחס לטענה זו משקל מהותי לצורך הכרעה בערר.

לא כן, באשר למרווח בין מזכרו של גולדנברג בו נרשם, כי ביום 17.2.16 הוא שלח בדואר המשטרתי את המעטפה למטא"ר, שעה שהמסמך הבא בשרשרת הינו מסמכו של משה כהן, בו נרשם, כי רק 5 ימים אחר כך בהיותו רץ מחוזי הוא העביר את המעטפה למטא"ר.

מתקיים קושי כפול. ראשית, לא ברור כלל שגולדנברג מסר את המעטפה למשה כהן. שנית, לא ברור מה קרה עם המעטפה במועד שבין 17.2.16 ועד ליום 22.2.16.

ייתכן שהיא נשארה בתא הדואר המשטרתי המיועד למטה הארצי ונלקחה משם על ידי משה כהן ביום 22.2.16, אולם זו השערה בלבד ואין בחומר הראייה הסבר לכך.

משום כך, לעניין זה, יש גם בשלב זה, לכאורה, השפעה על סיכויי הרשעתו של העורר בעבירת הסמים. עניין זה צריך היה להילקח בחשבון לטובת העורר, על ידי בית משפט קמא, בבואו להחליט אם היה מקום לשקול חלופת מעצר.

מכאן, לעניין האחר שעלה מטיעוני הצדדים הנוגע לשאלת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בעניין זה, סבורני, כי גם בעניין זה, אין מנוס מהתערבות בהחלטת בית משפט קמא.

החלטת בית משפט קמא לגבי מעצר המשיב עד תום ההליכים, בוססה על נימוק לפיו שירות המבחן בנותנו את התסקירים, לא היה מודע למלוא חומרת מעשיו של המשיב משום שלא ידע על תיקון כתב האישום ועל עבירת החזקת הסמים שלא לצריכה עצמית, שאין חולק שהינה עבירה חמורה. מדובר במסקנה אליה הגיע בית משפט קמא, מתוך עיון בתסקירים ולא מתוך בירור לאשורו של העניין.

בעניין זה, טענה בפניי ב"כ העוררת, כי תיקון כתב האישום הוזכר בטיעוני הצדדים בפרוטוקולים ואלה ממילא נמצאו בידי שירות המבחן יחד עם ההחלטות המורות על הגשת תסקירים או תסקירים משלימים.

בנסיבות אלה, סבורני, כי טרם יחליט בית המשפט בבקשה, ראוי ונכון היה לקבל הבהרה משירות המבחן בשאלה האם המלצת שירות המבחן ניתנה תוך התחשבות באישום הנוסף שניתן וכמו כן, האם שירות המבחן מודע היה לכך שהוגש כתב אישום נפרד נוסף כנגד המשיב.

מדובר בעניין שניתן היה לברר אותו לאשורו בקלות ולא צריך היה להסיק אותו בדרך של מסקנה מתוך מה שנאמר או לא נאמר בתסקירים.

נוכח הנמקת בית משפט קמא, כי שירות המבחן לא נתן דעתו לרישום הנוסף, הרי ככל שבית משפט קמא שגה במסקנתו זו ושירות המבחן נתן דעתו לאישום הנוסף, ברי כי החלטת בית משפט קמא אינה יכולה לעמוד על כנה, נוכח נימוקה.

יתר על כן, ככל שאכן לא נתן שירות המבחן דעתו לכך, ומכיוון שמלכתחילה בית משפט קמא מצא להורות בסדרת החלטות על קבלת חוות דעתו של שירות המבחן, ראוי שתהיה בפני בית המשפט חוות דעת הלוקחת בחשבון גם גורם זה.

הועלתה בפני גם טענה, כי בית משפט קמא ייחס לחובת העורר את הגשת כתב האישום הנפרד, מבלי לבחון האם קיימות לגביו ראיות לכאורה. לא מצאתי ממש בטענה זו. לטעמי, האמירה של בית משפט קמא ואי התייחסותו לכתב האישום הנוסף, בשל כך שלא היה בו כדי להועיל לעורר, היא דווקא אמירה המלמדת, כי בית משפט קמא לא הביא אותו כלל בחשבון לצורך שיקוליו.

משכך, סבורני כי ראוי להחזיר את הדיון לבית משפט קמא, על מנת שיורה לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים הכולל הבהרה בשאלה, אם בעת מתן ההמלצה לשחרור, ידע שירות המבחן על תיקון כתב האישום ועל האישום הנוסף שצורף לכתב האישום ובאותו אופן, האם ידע על כך שהוגש כתב אישום נפרד בעבירות זיוף ומרמה כנגד המשיב.

וכך אני מורה.

הדיון יוחזר לבית משפט קמא, לצורך קבלת ההבהרה הנ"ל.

לאחר שתתקבל ההבהרה, הצדדים יוכלו להשלים טיעוניהם בעניין תסקיר ההבהרה שיינתן ובית המשפט קמא יחליט מחדש בבקשה, לפי שיקול דעתו וחוכמתו על יסוד ההבהרה וטיעוני הצדדים.

בשלב זה, יישאר המשיב במעצר עד החלטה אחרת של בית משפט קמא.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ו, 21 אפריל 2016, בהעדר
הצדדים.